

Aurelia Drăghici Rogojinaru, un pictor de patrimoniu naţional

Maria Diana Popescu (https://www.art-emis.ro/maria-diana-popescu/) 20 August 2023

(/images/stories/autori/Rogojinaru_Aurelia-2023.jpg)

La Luvru, publicul mai caută, încă, „Mona Lisa”, la Prado, „Los Memnos” a lui Velasques, peste puţină vreme, poate, publicul va căuta în muzee portretele pictoriţei Aureliei Rogojinaru, cu întreaga lor încărcătură: structură, sinteză, creştere, tensiune cromatică, emoţie pură. Privind în magma portretele am avut pentru o clipă sentimentul că dinaintea ochilor mei se desfăşoară o pînză uriaşă de Rembrandt van Riji. Da, portretele Aureliei Rogojinaru, cu esenţializarea chipului, sînt ca nişte şoapte care se dilată în convingere, ne înfioră pînă la insuportabil, sînt o nemurire de stări, o înmărmurire în umbră şi lumină, în dramatism şi super-realitate. Penelul reţine expresia generală, prezenţa încrezătoare sau abătută, în chipuri luminoase, triste, dar şi fermitatea conturărilor. Aurelia iubeşte tradiţia pe care o întrevede atît pe chip, cît şi în accesoriile personajelor. Salba de compoziţii introduce privitorul direct în complexa problematică a portretului, de o remarcabilă frumuseţe şi vitalitate. Expresionismul (vitalism, exuberanţă) îşi spune cuvîntul în planul menit să sublinieze temperamentul personajelor sale. Semn al originalităţii şi talentului, picturile Aureliei Rogojinaru sînt dovada vie că pendulul artei sale bate aceeaşi oră cu izvorul autentic al valorilor universale. Pictoriţa ştie că poezia picturală este starea naturală a operelor sale, este verigă de talent într-un lanţ de trăiri care i-au fost înscrise în codul genezei spirituale.

Aici vorbesc despre surprinzătoarea capacitate de a formula fără ezitare şi cu rară sensibilitate natura umană în repaus, cu propria chemare în faţa pînzei. Cu satisfacţia ultimei trăsături de penel, cu tot cortegiul de vibraţii. Realizate pe principii solide, valabile şi valoroase, tablourile sale curate ca roua dimineţilor oferă doritorului de frumuseţi bogăţia unor profunde trăiri lăuntrice. Am simţit acelaşi glas de talent superior în arta maeştrilor Ioana Teodora Duţă şi Traian Duţă. Tuş, acuarelă sau ulei, pictoriţa Aurelia Rogojinaru se adună luminos în rame ca într-un mozaic celest, seduce prin arta sa, prin realism şi talent rar întîlnite, fiecare tablou în sine şi toate la un loc părînd un tunel cu pereţi transparenţi, săpat în chipuri de oameni, în natură, în arhitecturi trecute şi prezente.

Arhitectura sfîntă a bisericilor, a colţului de sat şi oraş, este una de continuitate a arhitecturii universale. Lumea tradiţiei, lumea caselor mici, ţărăneşti, cu ziduri adormite şi ferestre închise, dar inundate de lumină, îmblînzite de căldura penelului, aţipite solar, reţin ochiul privitorului în contemplaţie şi linişte, în pîlpîiri de reverie. Fiecare privelişte înrămată este un alt exemplar al realităţii, al aducerii aminte, repetat cu atîta atenţie, încît putem vorbi despre o rară fidelitate. Miracolul în tablourile sale vine din tălmăcirea emoţionantă a universului înconjurător, din mărturia unui suflet de artist pur ca un cristal. Un univers fabulos în pictura sa, surprins în libertatea armoniei prin care Aurelia pătrunde în profunzimi, priveşte atent şi înţelege că natura şi semenii sînt un bun izvor de inspiraţie, de armonie şi rigoare. Chiar şi peisajele văzute de aproape, privite din interior, par a fi o lume a plăcutelor contraste, prin puritatea clasică a imaginii şi alura de natură vie, trasate cu minuţiozitate. Luminoase şi somnolente, ele dau un aer de puritate şi încredere, chiar o apropiere de natură intimistă. Maestrul Aurelia Rogojinaru are reale calităţi pentru a ocupa un loc în galeria de valori a patrimoniului naţional şi nu numai.

De o eleganţă demnă şi reţinută, starea de tensiune lăuntrică, subliniată cu discreţie, face din tablourile sale reuşite indiscutabile ale genului. Cu atît mai mult, ele pot fi socotite nişte parabole care vorbesc dincolo de culoare, vorbesc omului contemporan aflat în continuă schimbare de energii spirituale, vorbesc prin puternicul accent de viu sub semnul renaşterii continue, al fecundităţii naturii, ilustrînd forţa prin care natura şi frumosul înving, iar lumea poate merge mai departe prin anotimpuri de culori. Diferite unghiuri ale repaosului din natura statică sau căutarea de sine şi integrarea cu universul, în evoluţia gîndirii sale plastice, nimic nu este povestit în monotonie, pictoriţa nu cade în tentaţia aparenţei, a mizanscenei acut decorative. Ignorînd ciudăţeniile artei fără artă a unor „dadaişti" ai momentului, ingnorînd nonsensul, concept care stă la baza manifestării dadaismului în pictură, Aurelia Drăghici Rogojinaru luptă cu universul lăuntric al emoţiilor şi nuanţelor, proiectîndu-le pe pînze ca un stilist rafinat al compoziţiei, al geografiei culorilor, al luminii. Această şedere a lucrurilor în lumină este cercetată de către Aurelia direct în natura statică. Aurelia abstrage esenţialul din imaginaţie sa, reţinînd pentru sine doar semnul secret al simbolului. Iată că întîlnim la un pictor atît de sensibil, o simfonie a rigorii, a reculegerii depline. Aşadar, artă matură, esenţializată, excursuri vizuale originale, o generoasă motivare a talentului, creaţia sa ne aminteşte de pasiunea lui Arhimede pentru rotundul Creaţiei.

Respirînd un aer de vădită maiestate, tablourile se completează armonios, nu creează distorsiune între ceea ce este vechi, autentic sau nou. Ele depun mărturie despre o anume perioadă a istoriei şi imaginaţiei pictoriţei, dînd ochiului senzaţia că trece la pas dintr-un timp în altul. Maestrul Aurelia Rogojinaru ne conduce pe cărările culorilor în giganticul caleidoscop al naturii de unde îşi alege temele. Plasticitatea interioară a artistului crede în vocea paradisului, cum credea odinioară un Chavannes. Îndrăgostită de portret, ea are certitudinea că inflexiunile infinitezimale ale liniilor sînt cu mult mai apte să capteze spaţiul lăuntric al unei fiinţe, decît vibraţiile culorilor. Să considerăm lucrările sale o călătorie „autour de son âme", cum ar fi spus odinioară Maistre, şi aceasta, nu fără justificări.

Cu sau fără voia sa, lucrările pictoriţei nu surprind simple imagini, ci povestesc, asimilînd stări sufleteşti, aduse cu talent la un grad de esenţializare. Misterul firii sale artistice se răsfrînge într-o alchimie cromatică pură şi rafinată, prin care restituie aceeaşi unitate coloristică lumii.

Nu rataţi un bijutier levantin al penelului, lumea picturală pe care o meşteşugeşte maestrul Aurelia Rogojinaru duce spre transparenţă şi puritate, creează o lume a armoniei, care revărsă sonorităţi ineluctabile în efluviile valorice ale prezentului. Un domeniu cromatic vast, dominat tutelar de elevată ţinută, de organic, dinamic, disciplină, reputaţie, o artă picturală fără ostentaţie, artă tradiţională fără umilinţă, un concept al filosofiei libertăţii, acela care consideră că în artă nu poţi fi cu adevărat liber decît atunci cînd reuseşti să fii tu însuţi. Iar Aurelia Rogojinaru amprentează cu propria valoare artistică destinul artei plastice şi pe cel al şcolii românesti de pictură.

Picturile sale dovedesc ştiinţa şi dăruirea de a-şi îndruma energia creatoare spre o poetică a realităţii, o realitate fidel recreată, care dezvăluie o lume de culori magice în care evoluează cu har, graţie, inteligenţă şi sensibilitate pictoriţa Aurelia Rogojinaru. Toate acestea vor face din prezenţa sa artistică o figură de prim plan a agorei artistice contemporane. Despre aceste aspecte şi despre multe altele nebănuite ar fi putut vorbi criticii de artă, care, astăzi, ignoră voit valorile. Au trecut cîţiva ani de cînd am lăsat în urmă galeriile de artă, pe valoroşii pictori şi sculptori, împreună cu care am vernisat numeroase expoziţii, pentru că viaţa te ia de mînă spre tărîmuri neimaginate, se plictiseşte apoi şi te abandonează la o margine de şosea fără indicatoare de sens spre viitor, însă picturile Aureliei Rogojinaru m-au făcut să tresar, m-au ispitit să întorc capul, să citesc cu privirea poveştile răspîndite în corida de culori.

Evaluare: ★★★★★
